

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3132/2019
13.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Јоксимовић, адвокат из ..., против туженог Удружења осигуравача Србије – Гарантни фонд из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3253/18 од 16.01.2019. године, на седници већа одржаној дана 13.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3253/2018 од 16.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3253/2018 од 16.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 6273/2015 од 11.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан је тужени да тужили на име неисплаћеног дела накнаде нематеријалне штете исплати износ од 35.962,77 динара по основу дела законске затезне камате, обрачунате на износ главног дуга од 172.500,00 динара, за период од 23.10.2006. године до 16.03.2009. године; износ од 193.776,27 динара, по основу законске затезне камате, обрачунате на остатак главног дуга од 161.575,48 динара, за период од 16.03.2009. године до 22.02.2017. године; износ од 276.001,80 динара, по основу законске затезне камате, обрачунате на износ главног дуга од 427.500,00 динара, за период од 23.10.2006. године до 17.12.2010. године и износ од 375.830,38 динара по основу законске затезне камате, обрачунате на остатак главног дуга од 400.602,84 динара за период од 17.12.2010 године до 22.02.2017. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 175.915,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3253/2018 од 16.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, а пресуда Основног суда у Крагујевцу П 6273/2015 од 11.01.2018. године потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ставу 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а према ставу 2. о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући према цитираној законској одредби Врховни касациони суд није прихватио одлучивање о посебној ревизији, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, ни правна питања у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе и за новим тумачењем права. О тужилином праву другостепени суд је одлучио уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима са сличним чињеничним стањем и правним основом.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној примени члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. става 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 19.03.2013. године, а преиначена 18.09.2017. године. Побийана другостепена пресуда донета је 16.11.2019. године.

Вредност предмета спора побијаног дела износи 881.571,22 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро=119,1159 динара) износи 7.400,95 евра.

Имајући у виду да вредност предмета спора који се побија ревизијом, не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

На основу изложеног, у смислу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**